

мия князь слушалъ съ дълбоко внимание разказитѣ на Ботева; отъ тукъ, отъ тамъ задавалъ въпроси, отъ отговоритѣ на които е искалъ да научи нѣщо и за бѣдѣщитѣ дѣйствиа на рускитѣ нихилисти или полскитѣ емигранти. Повѣртѣлъ се около една недѣля въ народната печатница, и безъ да се прости съ Ботева, изчезналъ изъ Браила. Отъ послѣ се узнало въ Букурещъ, чрѣзъ хората на руското агенство, че този князь-нихилистъ, сибирски мъченикъ, не е билъ никои другъ, освѣнъ единъ отъ многото тайни агенти на руското III-то шпионско отдѣление, които агенти ходѣха по стѣпкитѣ на рускитѣ нихилисти не само въ Русия, но и въ територията на другитѣ царства и кралства. Отъ този фактъ се вижда, че нѣкой се е подигралъ съ рускитѣ шпиони отъ III-о отдѣление, като ги излъгалъ, че въ Браила се устроило нихилистическо гнѣздо на чело Христофора Петковича Ботева. Нѣколко дни слѣдъ изчезването на нихилиста-князь, романското правителство потрѣсило паспортъ на *Флореско* и му показало западнитѣ граници на Влашко. Флореско прѣдпочелъ Туреко, и съ 11 лева, взети отъ Ботева назаемъ, отпътувалъ за Тулча, отъ гдѣто, сегизъ-тогизъ, се прѣписвалъ съ Ботева. Въ Тулча, край другитѣ поляци-емигранти чиновници, Флореско успѣлъ да получи длъжността: *инженеръ-кондукторъ* въ Тулчанския мѣтесарифлжкъ. Пишелъ Ботеву, че крайно съжялявалъ, гдѣто тѣй късно се е сѣтило за него III-о шпионско отдѣление, защото, ако да е било по отъ рано, то той до сега щѣлъ да има много „парички“, понеже „турки глупи и легковѣрни какъ мексиканскія индоки; недаромъ видныя члени нашей (полской) емиграции въ Турцію тянутъ“. Флореско, бившия Ивановичъ, ималъ право да съжялява за напрасно изгубеното врѣме по парижкитѣ барикади, по браилскитѣ паршиви механи и изъ вѣрбалацитѣ на Дунавската балга, защото още отъ *Знаменка*, ако бѣше насочилъ своитѣ стѣпки за Турция, до деня на неговото екстерниране той щѣше да събере „парички“, както и много други като него поляци-емигранти, които заемаха тлѣсти длъжности по инженернитѣ отдѣления на Турция и си напълниха емигрантскитѣ торбички съ турско злато. Отъ Ивановичъ въ *Знаменка*, той бѣ станалъ Флореско въ Браила; отъ *Флореско* той бѣ станалъ *Заполски* въ Тулча. Стига толкова относително поляка-офицеръ, който е билъ единъ отъ най-близкитѣ другари на нашия поетъ.

Въ VII-и отдѣлъ биографа ни съобщава, че Ботевъ се разболѣлъ отъ тежката болестъ (тифосъ), безъ малко щѣлъ да умре, но спазила го силната му физическа натура. Оздравѣлъ и искалъ да продължи редактиранieto на вѣстникъ „*Дума*“, но „почитаемата читающа публика“ си направила *оглушки*. Ботевъ се отчаялъ въ първото си публицистическо дѣло, и въ отчаянието си става отъ редакторъ на „*Дума*“ главатаръ на една комунарска шайка, която отъ „чисти принципи“ чупи касситѣ на буржуа-капиталиститѣ. Тази шайка отъ комунари е репетирала дѣлата на парижкитѣ комунари;